

137
1930

თქობა ბრეჯი

საქართველოს
ბავშვთა ჟურნალი

N 1

5190.
560.

1930
 ი ა ნ ვ ა რ ი

საქართველოს მ. შ. ო. ცენტრალური და ცვდილ. მთვრუბის და ვან. სახ. კომისარ. სტე. აღმ. მთავარმართვლთმის აქრბნალი მეთრქლთქან მავშთათის

წალიწადი III
 № 1

შ ი ნ ა ა რ ს ი

1. კაბარა შაბვაიი, —ლეჭი ალიო მავშაშვილის	1
2. ვ. ი. ლენინი	3
3. ლენინის ხუკათი, —ირ. აბაშიძის	4
4. აშხ. მიხ. ჩოდრიშვილი, —ს. ნ.	10
5. კობახ ლეჩხი დაუწახე, —დ. თურდოსპირელის	11
6. ნორკ კიონეკთა კანონები	14
7. ხუთწლიანი გეგმა, —ლეჭი იროსი	16
8. გლეხი მიხორ, —ხ. ქუთათელაძის	19
9. ტყეში წავიდა, —ლეჭი შ. შაველაშვილის	22
10. ლაპარაკობს, ლაპარაკობს, —(დასასრული) ნ. ბ—ს	23
11. მიშიკო და მიხი შავობრები	29
12. რეორ და მილიციონერი, —ნინოსი	30
13. ზამთარი,	31
14. კუჩღულეშე ნადირობა (თამაშობა), —მ. ხომასტურიძის	31
15. გავმთავან და ახალი სიზღვა	32

137
1930

საქართველოს
ბავშვთა ლიტერატურა

წვიმს, ქარია და გრგვინავს
 მრისხანე მთა და ბარი,
 ამ დროს უოველგვარ ბინას
 ჩაკეტილი აქვს კარი.

აი, ოთახში მარტო
 ჩაფიქრებულნი სხედან
 უსიტეოდ, უკამათოდ
 გივი და გივის დედა!

როგორც მუშკორი ქალი,
 დედა სწერს ალბათ წერილს,
 გივი, ღრმად ნაფიქრადი,
 უცქერს მოძლიძარ ლენინს!

560

ოთანში კარგად თბილა,
ჰერსე ჰრიალებს ლამფა,
და გივი თავდასრილი
ზის იატაკსე, დაბლა!

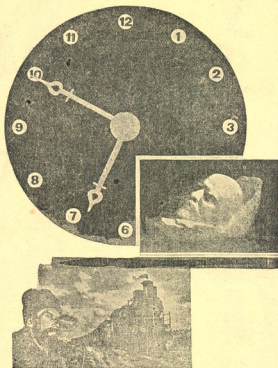
გივის აწუსებს ფიქრი,
მაგრამ თქმას ვერა ბედავს,
ხან თვალს შორკალავს ირგვლივ,
ხან დედას გადახედავს!

თუმცა არ იცის რათ სწერს
დედა იმსელა წერილს,
თვითონაც იატაკსე
ნახშირით სატავს ლენინს!

გივი ფიქრებში ცურავს,
მთლად დაუსვრია ნახშირს,
ხან გადახედავს სურათს,
ხან მწვართ ნახატს წაშლის...

კარეთ ცივა, და წვიმას
ღრიალით დასდევს ქარი.
დედას კუთხეში სმინავს,
აღბათ დაღლილი არი!

და ასე სატავს სურათს
ჩვენს ზატარა გივიც,
თვალეები დახსრულა,
სატავს ლენინის დიმილს!

ლენინი მოკვდა, მაგრამ მისი საქმე ცოცხლობს.
ჩვენ, ნორჩი ლენინელები, ფიცსა ვდებთ ძვირ-
ფასი ლენინის პარტიის წინაშე, რომ ნამდვილი
ლენინელები გავხდებით.

ჩვენ დავამთავრებთ ლენინის მიერ დაწყებულ
უდიდეს საქმეს.

ლენინის

სურათი

ზატარა ვივიმ მარშან გაიცნო ლენინი, 21 იანვარს, მისი ვარდაცვალების დღეს, როცა მამამ ილინის დიდი სურათი მოიტანა და კედელზე დაჭკიდა.

ლენინი მაგიდასთან ზის ჩაფიქრებული, კითხულობს გაზეთს მებრძოლის სახით და მოაზროვნის მღაღი შუბლით.

— მამ, ვინ არის ლენინი? — იკითხა ვივიმ.

— ლენინი? ლენინი ჩვენი დიდი ბელადია. იგი მოელს თავის სიცოცხლეში იბრძოდა მუშებისა და კლასების საკეთილდღეოდ, რომელთაც იმ დროს სტანჯავდა მდიდრებისა და მემამულეების

მოთვრობა. ლენინს სდევნიდენ, აწამებდენ. მას ბევრი წელი გაატარა ციმბირის ციკ მხარეში და ცინის ნესტიან ჯურღმულებში. მას სწამდა ჩაგრულთა განთავისუფლების დიადი მიზანი და ამიტომაც

ბმძოლა კამარჯუებაჲდე მიიუვანა. მან უსკლმძღვანელა ოქტომბრის რევოლუციას და შექმნა მუშებისა და კლესების მოაზრობა.

— ახლა სად არის ლენინი?

— იგი ამ ექვსი წლის წინად, დღევანდელ დღეს, 21 იანვარს, კარდაიცვალა რუსეთის ერთ-ერთ ჰატარა სოფელს გორკაში.

— მაჲა, მიაჲბე ლენინსე ვეკლასფერი.

და საღამოს მაჲმ მოუთხრო გვიის მრავალი შემთხვევა ლენინის ცხოვრებიდან.

— უჲ, როგორი სამწუნაროა, რომ ლენინს სდევნიდენ, — ფიქრობდა გივი. — მან ათეული წლები კატარა ციბირში და ნესტიან ციხეებში. ძალიან სამწუნაროა... მაგრამ ვეკლასე უფრო სამწუნარო ის არის, რომ ლენინი მოკვდა, ლენინი არ არის.

დანადგლიანდა გივი.

მთელი ღაჲე არ დაჲძინა, ფიქრობდა მხოლოდ ლენინსე.

— დიდი ბეჲადი ლენინი.

მეორე დღეს მაჲა სამსახურში წავიდა. ჰატარა და-ძმები წიკნე-

ბითა და აბ-

კებით სკო-

ლისაკენ გაუ-

მურენ. დღდა-

მაც ხელში კა-

ლათა აიღო

და ბასრისაკენ

გაუღდა კნას.

ოთახში

გივი მარტოდ

დარჩა.

მას მაინც

ლენინსე ფი-

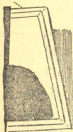
ქრი აწუნებდა.

კედელთან მივიდა, ილიჩის სურათის წინ დადგა და მხარს დასაყრდენად დასვა. სურათის ქვემო ანძიასე მკაფიოდ ჩანს წარწერა:

„ვლადიმერ ილიას ძე ულიანოვ (ლენინი)“

— ჩვენი დიდი ბელადი! იგი ჯერ კიდევ შუახნის კაცი უფილა. მამამ სთქვა: მას რომ ეცოცხლა, კიდევ ბევრის გაკეთებას შესძლებდა.

— ჰე, რათ მოკვდა ლენინი?

გივის თვალებში ცრემლი მოერია.

— მამამ სთქვა: იგი მთელს სიცოცხლეში ებრძოდა მუშების მხარგრელებს, მან მოხწო ისინი, მისცა მუშებსა და გლეხებს თავისუფლება.

— ჰე, რატომ სდევნიდენ ლენინს, მას ხომ მშრომელთა თავისუფლება სწუროდა!

— ლენინ, ბელადო ლენინ!

გივის თვალებში ცრემლები უფრო და უფრო მოსდებოდა. სოჯი მათგანი ქუთუთოებიდან მოსწუდა და იატაკზე დაეცა. გივი ატირდა.

კედელზე ლენინის სურათი ისევ ისე ჰკიდია, ლენინი კითხულობს გასეთს.

ამ სურათის ცქერა გივის ქრუნტელს ჰკვირის სსეულში; ავან-
დება მამის წუხანდელი თქმული. გივი სტირის ლენინის და-
კარგვას.

ცოტა კიდევ—და იგი ასლუქუნდა.

— ბავშბიც ძლიერ ჰევარებია ლენინს, ჰატანა ბავშბები. მას
თურმე სწამდა, რომ ჩვენგან მომავალი ბოლშევიკები გამოვლენ.

— ლენინს ჩვენც ვევარებივართ, ლე-
ნინს ჰევარებია ბავშბები!

ასლა კი გივიმ ცრემლსა და სლუ-
ქუნს უმატა და ოთახში საშინელი ღრიალი
ასტესა.

— ლენინ, ლენინ, ლენინი არ არის,
ლენინი მოკვდა!

მთელს შენობასა და ესოში საუვირი-
ვით გაისმა გივის ღრიალი.

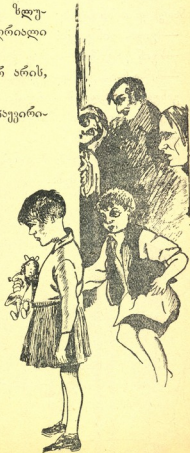
შესობლები შეშფოთდენ.

— აი, გალახეს გივი.

— გივის დედამ სცემა, — ის-
მოდა ოთახებიდან მღვმურების სმა.

გივი კი უურო და უფრო უმა-
ტებდა ღრიალს.

შეწუსდენ შესობლები, ოთა-
ხის კარი შეადეს და შევიდენ.

გივი ზის ლენინის სურათის წინ და ღრიალებს. „ლენინ“.

— ბიჭო, ვინ გცემა?

— დედა სად არის?

— გივი, რათ ტირი?

აირბა ერთმანეთში შესობელთა კითხვები.

გივი უეცრად უხერხულ მდგომარეობაში ჩავარდა, მაგრამ ზღუქნი მანც ვერ შესწუვიტა. იგი ელაზდა, თვალებიდან ცრემლები მდინარესავით სდიოდა.

— გივი, ვინ გცემა?

— ვინ კატირა?— კვლავ ჰკითხავდნ შესობლები.

— ლ-ე-ნ-ი-ნ, — ზღუქუნებდა ისევ.

განცვიფრებული შესობლები აწუნარებდნ და თანაც ცდილობდნ გაეკათ ტირილის მიზეზი.

ვერბაფერი გაუგეს.

ოთახში ამბის განსაკებად შემოვიდა მია ვასო, არსენალის საბარგულო საამქროს მუშა.

მიზეზი გამოიკითხა.

ვერბაფერი უზანსუგეს.

მია მანც ვევაფერს მიზეზა, გივის მიუახლოვდა, მხრებზე სელი დახლო და დინჯად უთხრა:

— დახუმი, გივი. აი, ჩვენ, დიდები, ლენინს არასდროს არ ვტირით. მებრძოლ ხალხს ტირილი არ გეიფარს, არც გეიფევა. ლენინიც მებრძოლი იყო. იგი სატირალი არ არის. მან შეასრულა დიდი საქმე, დაკვიტოვა დიადი მეგლი, რომლითაც იგი მუდამ იცოცხლებს ჩვენს კულ-

ში. იგი არ მომკვდარა... სუ ტირი. აი, შენც, თუ ლენინი უყარს, აიღე მისგან მაგალითი, ისწავლე, იმრომე და მისგან შენი ცხოვრება მოახმარე მუშებისა და კლესების კეთილდღეობას.

კივი დაწუნარდა.

შერცხვა თავისივე ცრემლების და თვალები ხალათის სახელოთი შეიძრადა.

ოთახიდან ეველანი გავიდენ.

კივი დაბეჭერდა ლენინის სურათს, იგრონო, თითქო ბოროტება ჩაიდინა მის წინაშე.

დადგა, დაფიქრდა.

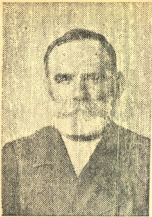
— მია ლენინ, ჩემს სიცოცხლეში მეც შენსავით ვისრუნებ მშრომელთათვის...

კიდევ უნდოდა კივის რაიმე ეთქვა, მზგრამ აიბნა, აირია, შემდეგ ვაჟკაცურად შემობრუნდა და მებრძოლის გარდაწვევით მია ვასოს ოთახისაკენ გაეშურა, რომ მისგან ესწავლა ლენინური სიმტკიცე.

ირაკლი აბაშიძე.

ქ. ზესტაფონის ნორჩ ოკტომბრულთა ფაფუფი (რკინის გზის ადგილკომის სახელობის).

— ვინაა, მია, ის მოხუცი, ახლად რომ აატარეს შმათა სასაფლაოზე? რად მისდევდა იმდენი ხალხი იმდენი წითელი დროში? — შეეკითხა ჰატარა ოქტომბრული ლეო გზად მიმავალ მუშას.

— ის, ჩემო ჰატარაჲ, ბოლშევიკური პარტიის ძველი გუბრდიელია, რომელიც მთელი სიცოცხლის განმავ-

ლობაში იბრძოდა მეფის და ბურჟუაზიის წინააღმდეგ, მუშათა და გლეხთა თავისუფლებისათვის.

— რა გვარია? — შეეკითხა ჰატარა გოგონა ლილი, რომელიც ლეოსთან ერთად მოდიოდა.

— მისა ჩოდრიშვილი. ის კახელი გლეხის შვილი იყო; ჰატარაობიდანვე მოჯამაკირობაში გაატარა დრო, სოფელ კარდანახსში. მერე ჩამოვიდა ტფილისში და შეკირდად იყო, დურგლობა შეისწავლა; როცა დაჯავყადა, გააღო ჰატარა სადურგლო და მუშაობდა მარტო; ასე ირჩინდა თავს.

დიდი დევნა განიცადა, როგორც მეფის დროს, ისე მენშევიკების ბატონობის დროს საქართველოში.

იგი მუშაობდა რკინის გზაში ტფილისში, საშურში, ბაქოში, კავკაზში, ეცნობოდა მუშათა უოფა-ცხოვრებას, სწავლობდა და ასწავლიდა ბრძოლას. როცა თავისი სახელოსნო ჰქონდა, მასთან ჰქონდათ ბინა დევნილ მუშებს, იქ იმართებოდა საიდუმლო კრებები.

ის რამდენიმეჯერ ჩასვა საპრობილეში მეფის მთავრობამ, გადასახლებული იყო აგრეთვე ქალაქ დონის როსტოვში, მაგრამ მუშებთან და მის სულის ჩამდგმულ ბოლშევიკურ პარტიასთან მუდამკავშირი ჰქონდა.

მისა ჩოდრიშვილი იყო საქართველოს ცენტრალური აღმასრულებელი კომიტეტის წევრი და საქართველოს რემედანის თავმჯდომარე.

კონტს ლექსი დაუნუნას

— ვიშ, როგორ მოუთოვია!— წამოიძახეს ბაღლებმა, როდესაც რად გადაწეტილ არემარეს გადასედეს.

სის ტოტებიდან ვინვის ჩაქუხის კაკუნი და ჭახაჭუხი ისმოდა... თოვლის ფიფქები ბლის ევავილების ფოთლებივით ნახად ეცემოდა.

ბაღლებმა საჩქაროდ ჩაიცივეს, დალიეს ჩაი და წივნებით სკოლისაკენ მოკურცსლეს.

გსაში ზატარა ბაღი ჭქონდათ გასავლელი.

მიდამო ჟრიაბულს გაემხიარულებინა.

ვინვას არავინ ეპუებოდა.

შოთამ შენიშნა, რომ თოვლსე გაუოლებული იყო ზატარა ორმოები: ორ-ორი ასლოს, ორ-ორი შორს.

— ქეთო, აბა გამოიცან, ვინი ნაფესურებია?..

— ვინი?.. ვაიმე, მკელს სომ არ გაუვლია... აქ სადმე ჩასაფრებული არ იყოს!..

— აი, შე შშიშარავ, შენა, მუდამ მკელი გაგონდება. ეს კურდღლის კვალა... კურდღელმა იცის ასეთი სიარული...

სედავ, ბუნქებიდანაც თოვლია ჩამობერტეული და ნეკერი მოკვნიტილი... კურდღელს ჩაუსრამუნებია დილის საუსმე...

სიცლით და სიმღერით მიირბინეს სკოლაში...

გოგობიჭებს მზაკალნადირი თამაშობა გაუჩაღებიათ.

ცივით ისე სწრაფად დაცურავენ, თითქოს სღაპრულ ხალიჩაზე ისხდენ.

მასწავლებელი თამარიც მოვიდა.

სინარულმა უფრო იმატა.

დაესიენ ცელქები მასწავლებელს და თოვლის გუნდები დაუშინეს...

არც თამარი აკლებს. გამოუდგება და ხან ერთს დააკურებს თოვლის გუნდას ბუჭებში, ხან მეორეს.

— აბა, ჩიორებო, თამაში კარგია, მაგრამ ნურც სწავლას დავივიწყებთ... ჯერ წავიძევადინოთ და შემდეგ შეიძლება ტეისკენაც გავისეირნოთ. უნახოთ, ტუე როგორია თოვლის დროს.

| ბავშვები მერცხლებივით შეფრთხილდნენ სამეცადინო ოთახში.

— მასწავლებელო, ჯერ ლექსი წავიკითხოთ სამთრის შესახებ, — მიმართა მისომ, რომელსაც თოვლში კოტრიალით ღოუგები ვარდისფრად ანთებოდა.

| — ძალიან კარგი! მამ კადამაღეთ წიგნები.

ამრიაღდა ფოთლები.

ჯერ მასწავლებელმა დაიწყო ლექსის კითხვა.

კითხულობდა გამოძეტეველად, კრძნობით.

მაგრამ ლექსი არავის მოეწონა.

— საკვირველია, — წამოიძახა ქეთინომ, — მია დათიკოს კარგი ლექსები აქვს ხოლმე... მაგრამ სამთარსე ეს როგორი ლექსი დაუწერია:

„არსად კისკისი, მსიარულება,

ვევლებან მოწუენა, თოვლის სეწარი,

ბნელი ნისლეებით მთა იბურება,
 მსუსხავ ეკლებით ფარფაშებს ქარი“.

— ჰო და ჰო!.. მართლეს ამბობს ქეთინო, — დაეთანხმა ოლი-
 კო. — განა სამთარი მართლა სამაგელია? დღეს როგორ გაგვანა-
 რა თოვლით. აბა სადაა მოწუენილობა?

თამარს ძალიან ასიამოვნა მოწაფეების მოსწრებულმა შენიძე-
 ნებმა. მართლეს ამბობდენ ბაღლები.

— მასწავლებლო, — დაიწყო თამარიკომ, — მოდი, წერილი მიე-
 წერთო პოეტს, რომელსაც ეს ლექსი კეუთუნის, და ჩვენი შენიძე-
 ვნები შევატეოთინოთ.

ეველას მოეწონა ეს წინადადება.

კადაწუეიტეს, ეველას დაეწერა ცალ-ცალკე წერილი და რო-
 ძელიც კარგად იქნებოდა დაწერილი, ის გაეკზავნათ.

ეველამ ხალისით დაიწყო წერა. როცა მორჩენ და კადაიკი-
 თეს, ქეთინოსი უკეთესი აღმოჩნდა.

აი რასა სწერდენ:

„სალამი მია დათიკოს!

ჩვენ გვიყვარს თქვენი ლექსები... რამდენიმე შენირადაც ვი-
 სწავლეთ, მაგრამ თქვენი „სამთარი“ არ მოგვწონს.

სამთარში სრულებით მოწუენილები არა ვართ. ამ დროს ჩვენ
 ვეუნდაობთ, ვცურაობთ, თოვლის ზაზას ვაკეთებთ. ჩვენ გადავხედეთ აღა-
 სნის ველს და კავკასიონის
 მთებს. ძალიან ლამაზეობა.

თოვლიანი სამთარი
 ჯანმთელობისთვის და მო-
 სავლისათვისაც სასარგებ-
 ლოა“.

ეველამ ხელი მოაწერა
 წერილს და გაუკზავნეს.

ვნახოთ, კუდრბჭები ამ
 შენიძენებსე რა ზასუსს მი-
 იღებენ.

დ. თურდოსპირელი.

ნორჩ პიონერთა კანონები

პიონერ-ორგანიზაციას, როგორც სხვა ორგანიზაციებს, აქვს თავისი წესდება, თავისი პროგრამა და მიზანი.

ყოველი პიონერის მიზანია ვახდეს კარგი კომკავშირელი და კომუნისტი,

რომ შეიქნეს პარტიის ღირსეული წევრი.

ნორჩ პიონერთა წესდება არის კანონები, რაც ყოველ პიონერს უნდა ახსოვდეს და ანხორციელებდეს.

1. პიონერი ერთგული მუშათა კლასის საქმისა და ლენინის ანდერძების.

პიონერი, როგორც მისი უფროსი ამხანაგები — კომკავშირელები და კომუნისტები, ყოველთვის მზად უნდა იყოს გამოვიდეს მთელი ქვეყნის მშრომელთა განთავისუფლებისათვის.

2. პიონერი კულაკების და ბურჟუაზიის მტერია.

კულაკები და ბურჟუაზიები მუშების და გლეხების დუღინებელი მტრები არიან. მაშასადამე, ისინი პიონერების მტრებიც არიან.

კულაკები სოფლად აიძულებენ პატარა მოკვამაგირეებს იმუშაონ იმდენი, რაც მათ ძალ-ღონეს აღემატება. კულაკები ხოცავენ იმ ადამიანებს, რომელნიც ამელავენ ბენ ამას, რომელითაც უნდათ ასწავლონ ღარიბ გლეხობას კულტურული მუშაობა და ცხოვრება. კულაკებისათვის სასარგებლოა, რომ ღარიბი გლეხები ცხოვრობდნენ ძველებურად, სიბნელეში.

ბურჟუაზიები ქალაქში არანაკლებ მავნებელი არ არიან, ვიდრე კულაკები სოფლად. ბურჟუაზიები ავრცელებენ ჭორებს საბჭოთა ზედისუფლებაზე. კულაკების და ბურჟუაზიების ოინაზობას პიონერმა თვალყური უნდა ადევნოს და შეატყუ-

ბინოს ხოლმე თავის უფროს ამხანაგებს — კომკავშირელებსა და კომუნისტებს.

პიონერის საუკეთესო მეგობარი და დამხმარე მთელი ქვეყნის მუშები არიან.

3. პიონერი საიმედო მეგობარი და ამხანაგია მთელი ქვეყნის მუშების, გლეხების და მშრომელთა ბავშვების.

როცა იყო ინგლისის მემალაროელთა საერთო გაფიცვა, ბევრი ქვეყნის პიონერებმა შეკრიბეს ფული, საცმელი და პროდუქტები გაფიცულ მემალაროელთათვის.

ყველა უხსნიდენ გაფიცვის მიზეზებს და მემალაროელთა ბავშვების დახმარებით გაფიცულთა სიმხნევს აძლიერებდენ.

4. პიონერი უმცროსი ძმისა და კომუნისზისათვის ბრძოლაში თანაშემწე.

ამ კანონს დღეს ანხორციელებენ საბჭოთა კავშირის პიონერები. თქვენ იცით, თუ რამდენიმე მდგომარეობაშია ჩვენი ქვეყანა: არ გვეყოფნის ლითონი, ქაღალდი, პროდუქტები... თავის უფროს ამხანაგებთან, — კომუნისტებთან და კომკავშირელებთან — ერთად პიონერები ცდილობენ მალე დასძლიონ დროებით მძიმე მდგომარეობა, აგროვებენ ლითონის ნატეხებს, ძველ ქაღალდს, ძველებს და სხვ.

სოფლად პიონერები აგიტაციას ეწევიან, რომ გლეხმა ზედმეტი პური და

სხვა პროდუქტები ჩააბაროს კოოპერაციას. პიონერები მონაწილეობას იღებენ ყველა კამპანიაში, რომელიც ხელს უწყობს საბჭოთა კავშირის მეურნეობის სხვადასხვა ნაკლის ჩქარ აღმოფხვრას.

5. პიონერი ემზადება, რომ გახდეს თავდადებული მებრძოლი სოციალიზმისათვის, ებრძოლოს სიღარიბეს და ჩაგვრას.

ეს კანონი აშობს, რომ პიონერი ემზადება ბევრ ქვეყანაში არსებული სიღარიბის და ჩაგვრის მოსასობად და სოციალიზმის დასამყარებლად.

6. პიონერი მიიღებს სწავლისაკენ და შველის სხვებს სწავლაში. ცოდნა და უნარი — ძალაა მუშათა საქმისათვის ბრძოლაში.

ყოველი პიონერი უნდა იყოს პირველი მოწაფე თავის ჯგუფში და სკოლაში. იმ ბავშვებს, რომელნიც ცუდად ითვისებენ სასკოლო საგნებს, პიონერი ვალდებულია დაეხმაროს. ცოდნა ის ძალაა, რომელიც ემსახურება მუშათა საქმეს ბურჟუაზიის წინააღმდეგ ბრძოლაში.

7. პიონერი — დისციპლინის მომხრეა სწავლაში და მუშაობაში, უფრო თხილდება საზოგადოებრივ ქონებას.

ყოველ პიონერს, სადაც გინდა მუშაობდეს ან სწავლობდეს ის, უნდა ახსოვდეს, რომ მიკვადინობის და მუშაობის დროს სიზარმაცით და მოღუწებით ის არა მარტო თავის თავს ენებს, არამედ სხვების სწავლას და მუშაობასაც აფერხებს.

პიონერი ებრძვის ყველას, ვინც აფუჭებს სახალხო ქონებას.

8. პიონერი საქმიანი თანაშემწეა საბჭოების, პროფკავშირების, პერაციის, პიონერი წითელი არმიის მეგობარია, თანაშემწეა, მომავალი მებრძოლია.

პიონერი აქტიურად მონაწილეობს ყველა კამპანიაში, რომელსაც ატარებენ საბჭოები, პროფკავშირული და კოოპერატიული ორგანიზაციები.

პიონერი როცა ვაიზდება, წითელ არმიაში იმსახურებს.

პიონერ-ორგანიზაცია საშუალებას აძლევს პიონერს შეისწავლოს რაზმებში სიგნალიზაცია, ნიშანში სროლა, წყობა, ფიზკულტურა, ლაშქრობა, სამხედრო თამაშობანი, რაც მას სამხედრო მომზადებას აძლევს. პიონერი მუდამ დაკავშირებულია წითელარმიელებთან, შველის მათ მუშაობაში, აწყობს პიონერულ კუთხეებს, ცნობათა მაგიდებს და სხვ.

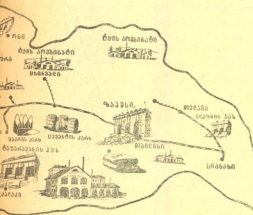
9. პიონერი მომხრეა ფაბრიკების და ქარხნების ზრდის, ტექნიკური ცოდნის, შრომითი დისციპლინის.

ყოველი პიონერი უნდა იყოს ტექნიკური ცოდნის მქონე. მას უნდა შეეძლოს ელექტრობის, რადიო მიმღებების და სხვათა მოწყობა-გაკეთება. წარმოებაში ჩაბმული პიონერი სხვებისათვის მაგალითის მიმცემი უნდა იყოს.

10. პიონერი ღარიბი გლეხის მეგობარია, აქტიური მონაწილეა მოსახლისათვის ბრძოლაში, კოლექტიური მეურნეობის, საბჭოთა მეურნეობის და კომუნის თანაშემწეა.

პიონერმა უნდა იცოდეს, რომ მისი საუკეთესო მეგობარი ღარიბი გლეხია და ყოველმხრივ უნდა ეხმარებოდეს მას.

დაამთავრა მამამ შრომა,
 აგვიდა ჩვენი დათა
 და ზირობა
 მოაგონა.
 — ჰო, ეს რუკა?
 ამ რუკასე
 მუშებმა და მშრომელებმა
 ანგარიშით გამოკხატვეთ
 ხუთწლიანი შრომის გეგმა.
 აი ნახე:

ამ მხარეში
 ქვანახშირი არის უზადა,
 აი კიდევ:
 მთის სიდრეში
 აგროვებენ კირს და ღუდაბს.
 აქ ქარხნებით აივსება
 ველები და მხარე ხუმი,
 რკინის გზები,
 რკინის გზები,
 ქალაქი და აბრეშუმი.
 — მამა, მამა,
 მაინც მითხარ,
 სად წავიღებთ ღუდაბს, სადა?
 ან შრომაში
 რად მოვიცმართ
 ამოდენა შთების მადანს?
 — ჰმ!
 ქარხანას მივცემთ მბრუნავს
 ამ ბუნების
 მდიდარ ფენებს,
 და ხუთწლიან
 შრომა-სრუნვით
 ახალ მხარეს ავაშენებთ.

ირო.

კომუნისტებმა წამოაყენეს მოსავლის გადიდების ამოცანა და ამისათვის კოლექტიურ მუშაობაშია და კომუ-

ნების მოწყობის ლოზუნგი. პიონერები უმარტავენ გლეხებს კოლმუშაობაშია და კომუნების მნიშვნელობას, რომელნიც ჰქმნიან სანიმუშო სასოფლო მუშაობას.

11. პიონერი ეროვნული შუღლის და მტრობის წინააღმდეგია, ის ყველა მუშის და მშრომელის ინტერნაციონალური კავშირის მომხრეა.

ხშირად ხდება, რომ რუსები და სკინიან ებრაელებს, ებრაელები რუსებს, ქართველები სომხებს, სომხები ქართველებს და სხვ.

პიონერი ინტერნაციონალისტი:

მისი მეგობრები არიან ყველა ეროვნების მუშები.

12. პიონერი ებრძვის ლოთობას და ხულიგნობას. წინააღმდეგია რელიგიური ცრუმორწმუნეობის.

პიონერი არ სვამს, არ ხულიგნობს და ებრძვის ლოთობას და ხულიგნობას.

პიონერს არ სწამს ღმერთი, უფროსების დახმარებით ერკვევა ხუ-

ცების თვალთმაქცობასა და ტყუილში.

13. პიონერი აკავშირებს ბავშვებს ილიჩის დროშის ქვეშ. პიონერი ყველა ბავშისათვის მაგალითია.

პიონერს შემოაყავს პიონერულ რაზმებში თავისი არაპიონერი ამაზნავები.

პიონერი ყველა ბავშისათვის მაგალითია; მას უნდა მიბაძოს ყველა ბავშვი.

14. პიონერი ყველაფერს მალე და ზუსტად აკეთებს, უფრთხილდება თავის და სხვის დროს. პიონერი მუშაობს, სწავლობს და ისვენებს წესრიგადად.

თუ უფროსი ამაზნავები მისცემენ პიონერს დავალებას, ის უნდა იქნეს შესრულებული ჩქარა და ზუსტად. არ უნდა იყოს ასეთი სიტყვები: „მერე გადაკეთებ, არა მკალია“.

პიონერი უფრთხილდება თავის და სხვის დროს. ტყუილა-უბრალო ლაპაქი უსაქმურობის ნიშანია.

პიონერი უნდა მუშაობდეს და ისვენებდეს წესიერად, ზომიერად.

15. პიონერი მტერია კუჭკის და თუთუნის წვევის, იცავს როგორც თავის თავის, ისე სხვების ჯანმრთელობას.

პიონერი არ ეწევა თუთუნს და ყოველთვის სუფთად და მოხდენილად უნდა იცვამდეს. სადაც გინდა იმყოფებოდეს, ის ყველგან უნდა უხსნიდეს კუჭკის და თუთუნის წვევის მავნებლობას.

16. პიონერი შრომისმოყვარეა და შეუპოვარი. მას სიძნეელებს არ ეშინია. ყოველთვის ამტანია და მხნე.

პიონერი შრომისმოყვარეა და შეუპოვარი და არასოდეს არ უნდა რცხვენოდეს ყოველგვარი მუშაობის. მას უნდა შეეძლოს ჩაქტის, ვაზის, წილდის, ხერხის და სხვა ხელსაწყოების ხმარება.

ბღმსი

მისო

მეურმე მისომ ქალაქში გასაუიდად წაიღო შუმა. მართალია, შემოდგომის სიცივე აწუხებდა, მაგრამ არაფრად აგდებდა მას. მსე კარგად ამოსულიყო, რომ შეაჭრილა ურემი ქალაქში. მისო¹ დაი- არებოდა ქალაქის დიდ ქუჩებში და ვაიძახოდა:

— შუმა! შუმა!..

ერთი დუქნიდან გამოვიდა ვაჭარი და შეევაჭრა მისოს:

— კაცო, როგორ ჰქეიდი შუმას?

— რას მისცემ?

— მე რომ შეკითხები, ჩემი საქონელი სომ არ არის. მე იქ- ნებ მანეთს კამლეე!

— მანეთი? ამისთანა შუმა? არა, ამ შუმის ფასი 20 მანეთია.

— 20 მანეთი! სა... სა... სა!.. შე კაი კაცო, 20 მანეთად შენს ხარ-ურემს ერთად ვიეიდი, — დაცინვით უთხრა ვაჭარმა და შე- ვიდა დუქანში. ვაჭარს გულმა არ მოუთმინა და ერთსელ კიდეე კამოსძახა დუქნიდან მისოს:

— უკანასკნელი ფასი 8 მანეთი, თუ არა და მოეცალე მანდედან.

მისოს ხმა არ გაუცია, გარეეა ხარები და თხნაც ასე წაილა- ჰარაკა:

— ჩემი შუმა სულ მუქთად უნდა ჩაიგდოს ხელში. აბა მიბრძანდი და შეევაჭრე² თავის საქონელზე, — ერთი-ორად დაეიფასებს.

მისო დაატარებდა შეშას ქუჩებში და გაიძახოდა:

— შეშა! შეშა!..

დღე და ღამე გაურდიო. მისოს შევეპატრონა ერთი ასალგაზრდა კაცი. ეს კაცი კოანერტივის მიერ იყო გამოკვანინილი შეშის საუილადა. მისომ მასაც 20 მანეთი დაუფასა.

— ჭმ... ოცი მანეთი ღირს განა!

— რომ არ ღირდეს, კი არ დაეაფხსებდი. 20 მანეთმა რა უნდა იუიდას, როდესაც სახლში შეიდი სული მუხვს ხარხენი.

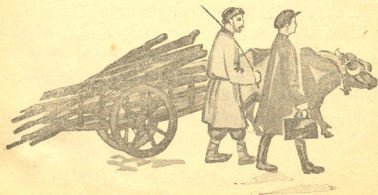
ბეჭერი ვაჭრობის შემდეგ, მისო და კაცი შორიგდენ თურამეტ მანეთად. მისომ შეშა დაცალა შეშის საწუობში. უკვე დაღამდა.

— ახლა წამოდი, მისო, გლეხთა სასახლეში, შენს ხარ-ურემს კარგად მოუვლიან.—უთხრა კაცმა მისოს.

— კარგი იქნება, კეთაუვა,—მიუგო მისომ და ორივენი გაუდგენ გზას.

როდესაც შევიდენ სასახლის ეზოში, დარბაჯმა ხაიბარა ურემი, ხარები ცალკე დაბა და თივა დაუხარა. მისომ დაუწყო სასახლეს უურება. გლეხთა სასახლე ორსართულიანი სახლი იყო. უკან დიდი ეზო ჰქონდა, სადაც ხარ-ურმების ადგილი იყო.

მისო შემო სართულსე აიუვანეს. სახამ ავიდოდენ, მისომ წაიკითხა დიდი ასოებით დაწერილი: „გლეხთა სასახლე“.

— აი ის კარი
გაბლუ და კლუბში
შეხვად, — უთხრა
კაცმა.

მიხომ მართ-
ლაც გაბლო კარი
და კლუბში გახს-
და. სცენასე ერთი
კაცი აკეთებდა მო-
სხსენებას სოფლის

მეურნეობის შესახებ. მოსხსენების შემდეგ წარმოდგენა დაიწყო. თამაშობდა სოფლის კულაკი. ეს კულაკი ვითომ ატყუებდა გლეხებს. მაგრამ მიხომ კარგად იცოდა, რომ კულაკის როლს თეატრის მსახიობი ასრულებდა. მიხომ თეატრში თავისი სოფელელებიც ნახა.

როდესაც წარმოდგენა გათავდა, მიხომ იქვე გვერდით ოთახში მოასვენეს. გათენდა თუ არა მეორე დღილა, მიხომ ადგა, მადლობა გადაუხადა იქაურებს, შეაბა სარკები ურემში და გაუდგა გზას. როდესაც შინ მივიდა, ბავშვებს სასუქრები მიუტანა და უამბოა მათ, რაც ნახა ქალაქში. მას უხაროდა რომ ასე კარგი საქმე გაუკეთებია საბჭოთა ხელისუფლებას გლეხებისთვის და აუშენებია კლესთა სასახლე ტფილისში.

ბ. ქუთათელიაძე.

1930 წელს

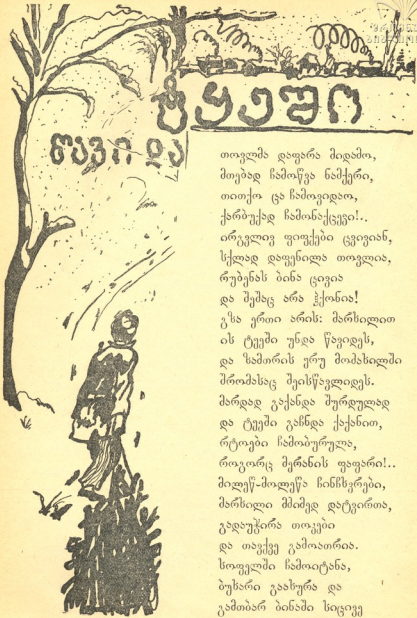
წლიურ ხელისმომხმარებას

„ოქტომბრული“ პრემიად აძლევს:

1. „გულწითელა“.
2. წლით გამოწერილ ეოველ სუთ „ოქტომბრულსე“ — უფასოდ შეეძეს ცალ „ოქტომბრელს“ მთელი წლით.

არ დააბრუნდეს და დაიხაროს

არ დააბრუნდეს და დაიხაროს

შეგვი

შეგვი

თოვლმა დაფარა მიდამო,
 მთებად ჩამოწვა ნამქერი,
 თითქო ცა ჩამოვიდაო,
 ქარბუქად ჩამონაქცევია!..

ირკვლივ ფიფქები ცვივიან,
 სქლად დაფენილა თოვლია,
 რუბენას ბინა ცვივა
 და შეშაც არა ჰქონია!

კსა ერთი არის: მარსილით
 ის ტყეში უნდა წავიდეს,
 და სამთრის ერუ მოძახილში
 შრომასაც შეისწავლიდეს.

მარდად გაქანდა შურდულად
 და ტყეში გაჩნდა ქაქანიო,
 რტოები ჩამობურულა,
 როგორც მერანის ფაფარი!..

მიღეწ-მოღეწა ჩინჩსკრები,
 მარსილი მძიმედ დატვირთა,
 გადაუჭირა თოკები
 და თავქვე გამოათრია.

სოფელში ჩამოიტანა,
 ბუსარი გახსურა და
 გამთბარ ბინაში სიცვივე
 ქერივივით დაამწუსარა!..

შალვა შაველაშვილი.

კანცელარიისში მუდმივი ზუზობა იყო. მანქანა ბეჭდებდა, კალმები სწვრდა, საანგარიშო წიგნების ფურცლები შრიბდებდა. კუთხეში მასწავლებელი მოსულ მშობლებს ცნობას აძლევდა. ერთი მათგანი

წამდაუწუმ ცხვირს ისიცავდა და აცრემლებულ თვალებზე ცხვირსასოცს იფარებდა.

— ნუ ჰკარგავ იმედს და ნუ სწუსარ, — ამშვიდებდა მასწავლებელი, — თქვენი ბიჭუნა უიმედო არ არის, თანდათან ეჩვევა ლანარაკს, სამწუხარო კია, რომ ასე კვიან მოიუვანეთ ჩვენთან.

— მეშინია, არაფერი გამოვა, — უნახუსებდა დედა.

— რატომ არ გამოვა! ბევრი გვინახავს მაგისტთანა. სიტყვას გაძლევთ, რომ ერთი წლის შემდეგ დაიწეებს ლანარაკს.

— ეს, — ამოიოხნრა დედაკაცმა, — მაგას რომ შეეძლოს ისე ლანარაკი, როგორც სოკი თქვენი მოწაფე ლანარაკობს! დერეფანში ერთ გოგონასთან მომიხდა ლანარაკი, და არც დაიჯერებ, რომ ის მუნჯია.

— ეს აღბათ ირინე იყო. მართალია, ამ გოგონას განსწავლული ნიჭი აქვს, — მიუგო მასწავლებელმა. — სკოლას რომ გათავუბს, ტექნიკუმში აწირებს შესვლას.

ამისთანა მკაღვითი ორი იყო ჩვენს სკოლაში. მართალია, ვეღვა ბავში ასეთი ნიჭიერი არ არის, მაგრამ სკოლის დამთავრების შემდეგ მანაც თავისუფლად შესძლებენ ხალხში ტრიალს. ნასაუთ, თქვენ ბავშვსაც ვასწავლით ლაზარაკს, ნუ გეძინიანთ, მოთმინებით იყავით, — სთქვა მასწავლებელმა და გაისტუმრა მშობელი.

ამ დროს გაიღო კანცელარიის კარი და შემოვიდა ერთ-ერთი მასწავლებლის ქმარი; მას მოსდევდა შავკაბა და მოსახვევიანი ქალი. ანტონი მივიდა მასწავლებელთან და აღელვებული სძით რაღაცა უთხრა.

მასწავლებელი შეკრთა, სახესე გაკვირვება და სინხრული დაეცეო. ჩქარი ნაბიჯით მივიდა დედაკაცთან.

— თქვენ ნინო კოჭაძე ბრძნდებით.

— დიად, ნინო კოჭაძე, — უპასუხა მან.

— თქვენს გოგონას ირინე ჰქვია?

— დიას, ირინე, ირინე! — წამოიძახა დედაკაცმა ისე, თითქოს ეძინოდა, რომ ვინმე შეუძლიდა ლაზარაკს. — მავკურმანია, ველსე ორი ხალი აქვს.

— საკვირველია, — ჩაილაზარაკა მასწავლებელმა, ეჭვს კარუშა. შეიძლება თქვენი ქალაღდი ვნახო?

ქალმა ორად დაკეცილი ქალაღდი გაუწოდა.

ეს იყო გიორგამის ცოლის დასტური, რომ მისმა ქმარმა ამა და ამ წელს ნამდვილად მოიუვანა სადგურიდან მინ ერთ-მუნჯი ბავში, სახელად ირინე, და მოათავსა ერთ-მუნჯი ბავშვების სახლში.

რასაკვირველია, მისვლებით, რომ ნინომ ჰეტრეს დახმარებით მონახა თავისი გოგონა.

— მართალია, ველსე ორი ხალი აქვს. სისხარში ხომ არა

ვარ! — სთქვა მასწავლებელმა, თითქოს უნდოდა დაერწმუნებინა ვინი თავი, რომ კვლავური ეს ცხადში ხდებოდა.

შ ე ს ვ ე ლ ა

ირინე დიდ ოთახში ფანჯარასე დამჯდარიყო და როლს იმეორებდა. წარმოდგენამდე კიდევ სამი საათი იყო. როლი მხელი იყო, გრძელი, სიტყვები ახსეული. შეათედ იმეორებს ირინე: „დადგება დღე, როდესაც ჩვენ გავიმარჯვებთ, დადგება დღე, როდესაც ჩვენ გავიმარჯვებთ... გავიმარჯვებთ... დადგება დღე, როდესაც...“

უკანიდან ვიღაცამ გადახვია ხელი ირინეს. ირინემ მიიხედა. მის უკან იდგა მასწავლებელი ანიკო, აღელვებული, ცოტა ფერმკრთალი და იღიმებოდა.

— წამომევი ქვევით, — უთხრა ირინეს.

ირინეს გაუკვირდა. რა მოხდა? იქნება ცუდი რამ ჩადინა, არ შეასრულა მოვალეობა, დაავიწყდა რამ. მაშინ ანიკოს სახე ასეთი არ იქნებოდა. ირინეს ვერაფერი ვერ გაეგო.

ანიკომ ირინე თავის ოთახში შეიყვანა. სკამზე მოხუცებული დედაკაცი იჯდა. ანიკომ ანიშნა ირინეს, ანიშნა რაღაც დედაკაცსაც, დაჯდა და ირინე წინ დაიყენა.

— ირინე, სომ იცი, რომ ობოლი ხარ?

— ვიცი, — უპასუხა ირინემ.

— ეს ნიშნავს, რომ შენ ანც მამა გეავს არც დედა?

— დიად.

— მართალი არ არის, შენი დედა ცოცხალია. შენმა დედამ კიბოვნა კიდევ, აი, შესედე, ეს შენი დედაა.

ირინე თრთოლამ აიტანა, გაფითრდა. უცხო დედაკაცი წამოხტა სკამიდან და გადაეხვია. ირინე შემინდა, მიხვდა, რომ ეს უცხო ქალი მოვიდა მის წასაუკანად, წაიყვანს ამ სახლიდან, რომელსაც ასე შეეჩვია და სადაც ასე კარგად გრძნობს თავს. ირინე გამოუსხლტდა ქალს ხელიდან, დაეცა იატაკზე, ატირდა და დამალა თავი ანიკოს მუხლებში.

— არ წავალ, არ წავალ, — ბუტბუტებდა იგი.

ანიკომ ააუნა ირინე.

— ირინე, ირინე, სუ სულელობ, შენ არავინ წაგიყვანს. შეხედე, ეს დედაშენია, ნამდვილი დედა, შენ მას უყვარხარ და უოველკვირა მოვა შენს სასახავად.

ირინე აღარ ტიროდა და თავისი ბრწუნივალე თვალებით შესწერებოდა ქალს. დედამ ველარ მოითმინა, ჩაიკრა შვილი გულში და მსოლოდ იმეორებდა:

— ირინე, ირინე, ჩემო კარგო! მაშინ მისვდა ირინე სინამდვილეს. მისვდა, რომ მასაც ჰყავს ახლა

დედა, ისეთივე დედა, როგორც ვერას, კატოს, მამოს, ყოვას.

და დაიწყო ირინემ რაღაც დუღუნი, თითქოს აღელვებისაგან გადახვიწვდა ლაპარაკი.

— ირინე, ირინე, შენი ჭირიმე, მითხარი რამ, — ევედრებოდა დედა. ირინემ ძალა დაატანა თავს და დაიკვილა, თითქოს ხმა არ ემორჩილებოდა, მსოლოდ ერთი სიტყვა:

— დედა!..

წარმოდგენა.

სკოლის დიდი დარბაზი განათებულია. ფარდის უკან რაღაც ჩრდილები მოჩანს. მოძრაობს სინათლე, რაღაცას დათრევენ, ერთი ალაგოდან მეორეზე გადააქვთ.

ვევლა სკამი დაკავებულია. ბავშვები დედავენ. სასე უდიძით, ერთმანეთს ეჭყანებიან, ემასხრებიან, სელეებს ანძრევენ, ფესებს იატაკს ურტყავენ.

ხირველ რიგებში სხედან მასწავლებლები და სტუმრები. ანიკომ ნინო გვერდით დისვა და უთხრა, ირინე რომ გამოვა სცუნასე, გაჩვენებ რომელიაო.

აფრიალდა ფარდა.

— ჩან-სუმი, ჩემო კარგო ჩან-სუ-მი...—სთქვა მან. პროცესულის
გინაზიონისა
სისარულით ზეესო ნინოს გული.

— სედავო, როგორ ღაზარაკობს!—წამოიძახა მან და ამაყად მიიხედ-მოიხედა.—გინახავთ ასეთი რამ? მუნჯი ღაზარაკობს, მუნჯი ღაზარაკობს, ჩემი ირინე, ჩემი!

ცრემლები ღვრივით წასვდა ნინოს. ვეღარ მოითმინა, გადარეულივით ეცა სცენას, არ სჯეროდა, რომ ეველაფერი, რაც დღის განმავლობაში გადახდა, სისძარი არ არის. მოთამაშენი და სტუმრები გაკვირვებით უყურებდნენ გონებადაკარგულ დედაკაცს.

ირინე შეჩერდა შუა სიტყვასე და ნახევრად გაჯავრებული, ნახევრად ტებილი ხმით დაიკვილა:

— დედა, ნუ გვიძლი!

ანიკო სიცოცხს ვერ იკაფებდა და ამჟღავნებდა ნინოს.

— დაჯექი, დედაკაცო, დაჯექი, განუძლი, ნუ უძლი. საღამოსე ეღაზარაკე შენს გოგონას.

რა იყო შემდეგ ზიესაში, ნინოს არ ახსოვს. ის თვალს არ ამორებდა თავის შვილს და მხოლოდ ბურბურტებდა:

— ღაზარაკობს, ღაზარაკობს, ღაზარაკობს...

6. ბ.

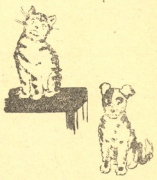

ვიზიკო და ვისი მეგობრები

1 ცუგრია და კატუნია.

2. მიშკოსთან მოცუნცულდა
ზაწაწინა თაგუნია.

3. კატუნია და ცუგრია
ცქვიტეს ვურები.

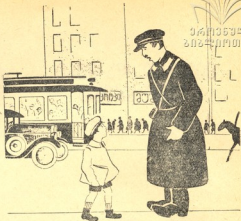
4. თაგუნია დაინახა კატუნია,
შეშინდა და მოკურცხლა. | 5. ცუგრია გამოუდგა კატუნის,
კატუნია შეშინდა და შესტა ღობესე.

რეზო და მილიციონერი

საქართველო
ბავშვთა ჟურნალი

— ბიბა, გადამიყვანე ქუჩაზე, — ეუბნება რეზიკო მილიციონერს, რომელიც ეღბაქიმის დაღმართის თავში გზაჯვარედინზე დგას.

მილიციონერმა აათვალი-ნათვალიერა ოთხი-სუთი წლის ბიჭუნა, მოიღუბა და უთხრა:

— შენთვის მცალია ახლა მე? სედავ, რამდენი ავტომობილი, ტრამვაი და ეტლი დადის, ვეკლას თვალური უნდა ვადევნო, რომ არავინ გაიტანოს!

— მეც იმიტომ გეუბნები, ბიბა, გადამიყვანე მეოქი: მარტო რომ წავიდე და ავტომობილმა ან ეტლმა გამიტანოს, წასუსს სომ შენ მოკთხოვენ.

მილიციონერმა კიდევ აათვალი-ნათვალიერა რეზიკო, გაიცინა და გადაიყვანა მეორე მხარეს.

ნინო.

ზ ა მ თ ა რ ი

ზამთარია: თოვლი მოვიდა
უზარმაზარი.

მხეცები—დიდი და პატარა—შედვრენ სოროვებში, ფულუროვებში, ჩინჩვარში, თოვლის ზვინებში.

აღარ შესკვდება თ
და იძინებენ თბილად
მთელ ზამთარს.

კურდღლეზე ნაღირობა

(თამაშობა)

ამ თამაშობას იწყებს რამდენიმე კაცი, თუგინდ ათი.

მოთამაშენი იყოფიან სამ ნაილად: პირველი — კურდღლები, უფრო პატარები, მეორე — მწვერები, მათზე მოზრდილები, და მესამე, მცირე ნაწილი — მონადირენი.

თამაშობისთვის საჭიროა: სათამაშო ადგილას ეყაროს თივა, აგრეთვე საჭიროა ხის თოფი მონადირისთვის.

თამაშობა ასე იწყება: კურდღლები წვანან სხვადასხვა მხარეს, თივაში სძინავთ.

მონადირეებს ხელში უჭირავსთ თასმით მწვეარი და თოფი (ხის). 20 ფეხის ნაბიჯზე შეამჩნევენ რა კურდღლებს, მოუსტვენენ. კურდღლებს გამოეღვიძებათ და, რა შეამჩნევენ მონადირეთა მოახლოვებას, წამოხტებიან და გაიქცე-

ვიან. მონადირენი ასტეხენ ხმაურს, სტვენას და მიუტევენ მწვერებს. მონადირენი მოშორებით უსაფრდებიან. მწვერები ცდილობენ კურდღლების მობრუნებას მონადირეებისაკენ. მოაბრუნებენ რა კურდღლებს, ასტყდება მონადირეთა ხმაური და სტვენა, მწვერების წკმუტუნი, ეს ნიშნავს კურდღლების დაქერას.

თამაში უნდა გაგრძელდეს არა ნაკლებ 5 წამისა.

თამაშის მიზანია განუვითაროს ბავშვებს კოლექტიური და შეთანხმებული მოძრაობა.

თამაშის დამთავრების შემდეგ კურდღლები მწვერებად გადაიქცევიან და მწვერები კურდღლებად. ასე სცვლიან ერთიმეორეს განსაზღვრული დროის განმავლობაში.

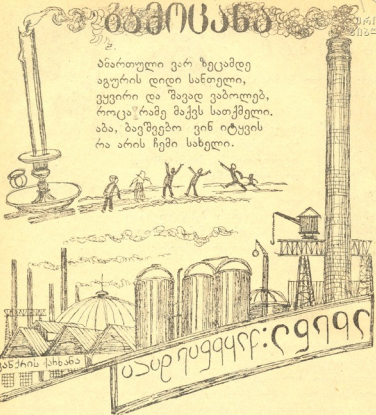
მასწ. მ. ხომასურიძე.

საქართველოს
კომუნისტური
პარტია

სამოსახა

ბნართული ვარ ზეცამდე
აგურის დიდი სანთელი,
ფუფირი და შავად ვაბოლებ,
როცა რამე მაქვს სათქმელი.
აბა, ბავშვებო ვინ იტყვის
რა არის ჩემი სახელი.

ახალი სიზღვრა

აღარ მჭირდება ნამგალი,
მისი ყანაში ტრიალი,
კარს მიღვა კარგი მანქანა,
სულ გააქვს გუგუნ-გრიალი.
მე ისე აღარ ვიღლები,
როგორცა მღლიდა ნამგალი.
ახლა მას აღარ შევნატრი.
მანქანა მიღვა სამკალი.

ბრისტო არუთინოვი.

რედაქტორი—სარედაქციო კოლეგია: ვ. ლუარსაშიძე, ნინო ნაკაშიძე და მ. ელიჯარაშვილი.

ვაშლის დასურათებული საბავშვო ჟურნალები

პატარებისთვის	„ტატოშკა“	საშვილო თეორი	<u>III წ.</u>
მოზრდილ.	„პიონერი“	ორკვი რეული	<u>V წ.</u>

1930 წ. „ოქტომბრული“ გამოცემა 12 წიგნი

1930 წ. „პიონერი“ გამოცემა 24 წიგნი

1930 წელს საბავშვო ჟურნალებში ითახამშრომლებენ თანამედროვე მწერლები.

1930 წელს „ოქტომბრული“ მისცემს პირვითად წლიურ ხელის მომწერლებს:

1. დ. და მ. შვეარდნაძეების გამომართულ უკანად სუბსტიტუტს წიგნს „გულწითელას“

2. „ოქტომბრული“ წლიური ხელისმომწერი (კოლექტივები, სკოლები, ჯგუფები) ყოველ 5 ცალზე უფასოდ მიიღებენ მთავრად ცალს „ოქტომბრულს“.

1930 წელს „პიონერი“ მისცემს პირვითად წლიურ ხელისმომწერლებს.

1. „მოსაზრება-მოსმარება“

2. „საბავშვო პიონატი კრებულს“

3. „პიონერის“ წლიური ხელისმომწერლები (კოლექტივები, სკოლები, ჯგუფები) ყოველ ხუთ ცალზე უფასოდ მიიღებენ მთავრად ცალს.

ორივე ჟურნალის გარეკანი დაიბეჭდება ფერადებით.

1930 წელს ხელმწიფარა მიიღება

გადავხაენით	„ოქტომბრული“ —	წლით — 3 მ. 50 კ.
		ნახევარი წლით — 2 მ.
		სამი თვით — 1 მ.
	„პიონერი“ —	წლით — 5 მ.
		ნახევარი წლით — 3 მ.
		სამი თვით — 1 მ. 50 კ.

მისამართი: 1) ტფილისი, სახელგამო, რუსთაველის პრ., № 22.

ჟურნალ „პიონერი“ და „ოქტომბრული“ — აკადემია.

2) სახელგამის პერიოდსექტორი — ტფილისი, რუსთაველის პრ., № 11.

ხელმწიფარა მიიღება აგრეთვე სახელგამის ყველა წიგნის მაღაზიაში და ფოსტის განყოფილებებში.

1930 წ.

„მ ქ ტ მ გ ზ ე ლ ი ს“

წლიურ ხელისმძიმეურლებს უფასოდ დაძაბებდ ეძლევა:

1. „გუღუიითა“ (ფერადსურათიანა წიგნი)
2. ვინც ხუთ ცალ „ოქტომბრელს“ გამოიწერს მთელი წლით—**ბიბეჩხი** ცალი „ოქტომბრელი“

